

персоналу банку – затвердження тимчасових адміністраторів; проведення ліквідації збиткових філій чи здійснення їх продажу; направлення вектору фінансової діяльності банку на прибуткові види банківських операцій; продаж банківських активів, які не приносять прибутку. Санація, що застосовується із зміною організаційно-правової форми (реорганізація) банку, передбачає такі шляхи фінансової реабілітації: злиття, приєднання, виділення, поділ або ж перетворення банківської установи, в результаті чого права і обов'язки банку, а також усе майно, що належить останньому, переходять до правонаступників. Проте юридичний механізм правової реалізації санаційних заходів не є наразі бездоганно дієвим і потребує подальшого вдосконалення як на декларативному, так і на практичному рівнях.

Список використаних джерел:

1. Правова природа та особливості правовідносин санації банківської установи / Ю. В. Василенко // Держава і право. – 2011. Вип. 52. – С. 374-382. – Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/34014>
2. Іванова М. І. Фінансовий механізм управління процесом санації банків: теоретичні аспекти побудови / М. І. Іванова, В. Л. Смесова, Р. В. Карпенко // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 1. – С. 201-211. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvdduvs_2012_1_27
3. Лук'яненко Л. Особливості санаційних процесів у банківській системі України в умовах глобалізації / Л. Лук'яненко, В. Кабай // Ринок цінних паперів України. – 2013. – № 9-10. – С. 11-16. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/rscr_2013_9-10_3
4. Євченко Т. І. Антикризові санаційні заходи вітчизняних комерційних банків / Т. І. Євченко // Економічний форум. – 2016. – № 3. – С. 266-271. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecfor_2016_3_41

Слончак В.В.

здобувач,

*Національний університет біоресурсів
і природокористування України*

ДО ПИТАННЯ СУБ'ЄКТНОГО СКЛАДУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ БУДІВНИЦТВА

Складовими елементами системи публічної адміністрації виступають добре відомі два терміни: «державне управління» та «міське самоврядування», які до недавнього часу в юридичній науці використовувалися як два незалежні один від одного поняття. Таким чином, органи виконавчої влади, що здійснюють

виконавчо-розпорядчу діяльність, та органи місцевого самоврядування, що розв'язують значну частину місцевих справ, управляють ними в інтересах суспільства та формуються навколо органів виконавчої влади, необхідно розглядати як одне ціле, тобто як систему публічної влади, яка здійснює адміністративно-управлінські функції, а основні складові частини такої системи доповнюють та взаємодіють одна з одною з метою забезпечення як інтересів держави, так і інтересів суспільства [1].

Тобто з розвитком адміністративного права за юридичними особам, відмінними від держави (загальнодержавна публічна адміністрація), було визнано елементи адміністративної організації. Більшість з них є публічними особами. Деякі з них прив'язуються до певної частини території – це територіальні громади (міське самоврядування). Інші відповідають за певний вид діяльності – це спеціалізовані публічні особи. У сфері будівництва до загальнодержавної публічної адміністрації відносяться – Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України. Органи місцевого самоврядування з повноваженням у сфері будівництва – виконавчі органи з питань державного архітектурно-будівельного контролю сільських, селищних, міських рад. До кола спеціалізованих публічних юридичних осіб у сфері будівництва відносяться – ДАБІ (Державна архітектурно-будівельна інспекція України), а також державні та комунальні підприємства, що наділені окремими повноваженнями у сфері будівництва (ДП «Укрдержбудекспертиза», ДП «Укрдордержбудекспертиза», Комунальне підприємство виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) «Київекспертиза», Комунальне підприємство Білоцерківської міської ради «Архітектурно-планувальне бюро», Державне підприємство «Державний інститут по проектуванню підприємств гірничорудної промисловості «Кривбаспроект» та інші).

Проте, публічні функції виконуються не лише суб'єктами публічної адміністрації, але й особами приватного права, що також беруть участь у здійсненні адміністративної діяльності і відповідно керуються нормами адміністративного права [2, с. 27]. Цікавою є позиція Європейського Союзу щодо таких осіб, а саме включення їх до числа «розпорядників коштів». Прагнучи регулювати інституції, що прикріплені до органів публічної влади, з метою уніфікованого застосування норм до них усіх, воно не обмежується інституціями, яким держави-члени надають публічну правосуб'єктність, але включають також і ті з них, приватна правосуб'єктність яких не може приховати зав'язків, що їх поєднують з органами публічної влади. Так, директиви про публічні закупівлі відносять до числа розпорядників коштів не лише державу і територіальні громади, але і осіб публічного права, під якими розуміють ті, що наділені правосуб'єктністю будь-якого виду, створені

спеціально для задоволення загального інтересу і суворо контролюються державою або територіальною громадою [2, с. 39].

У сфері будівництва такими особами приватного права є, наприклад, товариство з обмеженою відповідальністю «Українська будівельна експертиза», товариство з обмеженою відповідальністю «ДН-Консалтинг» (м. Дніпропетровськ), приватне підприємство «Бердянськміськбуд», товариство з обмеженою відповідальністю «Експертиза ЗО» (м. Харків), товариство з обмеженою відповідальністю «Буд-Вік» (м. Луганськ), ТОВ «Лугекспертиза», товариство з обмеженою відповідальністю «Укрекспертиза в будівництві» (м. Київ) та інші.

Таким чином, ми окреслили коло суб'єктів адміністративно-правових відносин у сфері будівництва в умовах децентралізації влади – децентралізована публічна адміністрація у сфері будівництва.

Адміністративно-правові відносини поділяють на види: залежно галузевої належності; за змістом; за характером дій зобов'язаного суб'єкта; залежно від розподілу прав і обов'язків між сторонами; за характером зв'язків між сторонами [3, с. 47-50; 4]; в залежності від мети діяльності – регулятивні та охоронні; за складом учасників правовідносин вони можуть поділятися на внутрішньоапаратні та зовнішньоапаратні [5, с. 46-47]; субординаційні та координаційні [6, с. 72]; за характером фактів, що породжують адміністративно-правові відносини – відносини, що породжені правомірними фактами та не правомірними (деліктні) [7, с. 29]; за характером взаємодії суб'єктів: вертикальні, горизонтальні; за метою: регулятивні, правоохоронні; за предметом правового регулювання: матеріальні, процесуальні; за характером дій зобов'язаного суб'єкта: активні, пасивні [8, с. 83-85].

Вважаємо доречним буде виокремлення різновид адміністративно-правових відносин у сфері будівництва в умовах децентралізації влади за таким критерієм, як *ступінь децентралізації*, за яким відповідні відносини поділяються на: адміністративні правовідносини у сфері будівництва, що здійснюються суб'єктами загальнодержавної адміністрації; адміністративні правовідносини у сфері будівництва, що здійснюються територіальними громадами; адміністративні правовідносини у сфері будівництва, що здійснюються спеціалізованими публічними особами; адміністративні правовідносини у сфері будівництва, що здійснюються приватними особами; змішані адміністративні правовідносини у сфері будівництва, що можуть здійснюватися двома та більше суб'єктами децентралізованої публічної адміністрації.

Список використаних джерел:

1. Кравцова Т. М. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації / Т. М. Кравцова, А. В. Солонар // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 522-525 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10ktmdpa.pdf>.
2. Дельвольве П. Адміністративне право / П. Дельвольве. – К. : Конус-Ю, 2008. – 167 с.
3. Колпавков В. К. Курс адміністративного права України : підручник / В. К. Колпавков, О. В. Кузьменко, І. Д. Пастух, В. Д. Сущенко та ін. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 872 с.
4. Галуцько В. В. Адміністративне право України. Т. 1. Загальне адміністративне право: навчальний посібник / В. В. Галуцько, В. І. Курило, С. О. Короєд, О. Ю. Дрозд, І. В. Гиренко, О. М. Єщук, І. М. Риженко, А. А. Іванищук, Р. Д. Саунін, І. М. Ямкова; за ред. проф. В. В. Галуцька. – Херсон: Грінь Д. С., 2015. – 272 с.
5. Бахрах Д. Н. Административное право России : учебник для вузов / Д. Н. Бахрах. – М. : НОРМА (Издательская группа НОРМА-ИНФРА. М), 2000. – 640 с.
6. Алёхин А. П., Козлов Ю. М. Административное право Российской Федерации. Часть 1. Сущность и основные институты административного права. Учебник. М.: «ТЕИС», 1995. – 280 с.
7. Советское административное право: Учебник / под. ред. А. П. Коренева. – М.: Юридическая литература, 1986. – 400 с.
8. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: Навчальний посібник. – К.: Атіка, 2008. – 624 с.

Слончак В.В.*здобувач,**Національний університет біоресурсів
і природокористування України***ДО ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ
У СФЕРІ БУДІВНИЦТВА**

«Електронні послуги в містобудівній сфері – 80% всього будівництва в Україні можна починати вводити в експлуатацію онлайн. І цими можливостями вже скористалося при будівництві понад 2 600 об'єктів. Електронні послуги стосуються найбільш популярних об'єктів (категорії СС1): приватна забудова, малоквартирні будинки, адміністративно-побутові будівлі малого та середнього бізнесу. До кінця року плануємо запровадити е-послуги для решти об'єктів нерухомості. Електронна послуга робить корупцію неможливою. Користуйтеся електронним послугами – переможемо корупцію разом!», – проінформував Прем'єр-міністр Володимир Гройсман.